

STEVE BERRY

HET
KONINGSBEDROG

DE FONTEIN

PROLOOG

Paleis Whitehall

28 januari 1547

Catharina Parr zag dat het einde naderde. Er resteerden nog slechts een paar dagen, misschien nog slechts een paar uren. Ze had het afgelopen half uur zwijgend toegekeken terwijl de lijfartsen hun medisch onderzoek voltooiden. Nu was de tijd aangebroken om hun oordeel openlijk te verkondigen.

‘Sire,’ zei een van hen. ‘Alle menselijke hulp is thans vergeefs. Het is beter uw voorbije leven in ogenschouw te nemen en u tot Christus te wenden voor Gods genade.’

Ze zag Hendrik VIII het advies overwegen. De aan het bed gekluisterde koning had luide kreten van pijn geslaakt. Hij verstomde en hief zijn hoofd om de boodschapper aan te kijken. ‘Welke rechter heeft jou gestuurd om dit vonnis over mij uit te spreken?’

‘Wij zijn uw lijfartsen, sire. Dit vonnis is onherroepelijk.’

‘Verdwijnt uit mijn ogen!’ schreeuwde Hendrik. ‘Jullie allemaal.’

Hoewel de koning ernstig ziek was, kon hij nog altijd bevelen uitvaardigen. De mannen ontvluchtten de slaapkamer, evenals alle bevreemde hovelingen.

Ook Catharina stond op het punt van vertrekken.

‘Ik gebied jou om te blijven, goede koningin,’ zei Hendrik.

Ze knikte.

Ze waren alleen.

Hij leek zich te vermannen.

‘Als een mens zijn maag met herten- en varkensvlees vult, met halve runderen en kalfspasteitjes, en als hij ze wegspoelt met een nimmer af-

latende vloed aan bier en wijn.’ Hendrik zweeg. ‘Dan komt er een duister uur waarin het hem slecht zal bekomen. Zijn volgevreten staat zal hem meer onheil bezorgen. Zo is het met mij gesteld, mijn koningin.’

Haar echtgenoot sprak de waarheid. Hij was verteerd door een zelfverkozen kwaal, die hem van binnenuit had laten wegteren en zijn levensvonk langzaam had uitgedoofd. Hij was tot barstens toe opgeblazen, niet in staat tot lichamelijke inspanning. Er zat niet meer beweging in hem dan in een zak met blubber. En dat voor een man die zo’n knappe jongeling was geweest, die vroeger over grachten sprong en de boog beter hanteerde dan wie ook in Engeland. Een man die uitblonk in steekspelen, legers aanvoerde en pausen versloeg, maar nu kon hij niet eens een jonge lord de baas of zelfs een hand tegen iemand heffen. Hij was zwaar van lijf en leden geworden, met kleine ogen in een groot gelaat met dubbele onderkin. Zwijnachtig in uiterlijk.

Afzichtelijk.

‘Sire, u spreekt kwaad over uzelf zonder enige reden,’ zei ze. ‘U bent mijn leenheer, aan wie ik, en geheel Engeland, onvoorwaardelijke trouw ben verschuldigd.’

‘Alleen zolang ik ademhaal.’

‘Wat u nog steeds doet.’

Ze kende haar plaats. Het was gevaarlijk een strijd aan te wakkeren tussen man en vrouw, waarbij de eerstgenoemde over alle macht beschikte en de laatstgenoemde volstrekt machteloos stond. Maar ondanks haar zwakte bezat ook Catharina de nodige wapens. Loyaliteit, vriendelijkheid, een scherpzinnige geest, haar constante zorgzaamheid en briljante kennis van zaken – dat waren haar werktuigen.

‘Een man kan zijn eigen zaad duizendmaal zaaien,’ sprak ze. ‘Als hij zich hoedt voor de pest en anderszins verstandig en heilzaam leeft, kan hij tot op het laatst standhouden als een eik en springen als een hertenbok die nog immer over zijn roedel heerst. Dat bent u, mijn koning.’

Hij opende zijn gezwollen hand en ze legde de hare in zijn palm. Zijn huid voelde koud en klam aan, waardoor ze zich afvroeg of de dood hem reeds in zijn greep hield. Ze wist dat hij zesenvijftig jaar oud was, en bijna achtendertig jaar had geregeerd. Hij had zes vrouwen gehuwd en vijf door hem erkende kinderen verwekt. Hij had het opgenomen tegen de wereld en de Katholieke Kerk getrotseerd door een eigen religie te stichten. Zij was de derde vrouw genaamd Catha-

rina met wie hij was getrouwd, en de hemel zij dank leek het erop dat zij de laatste zou worden.

Dat gaf haar hart hoop.

Ze had geen vreugde ontleend aan haar verbintenis met deze tiran, maar ze had haar plichten vervuld. Ze was liever zijn minnares geworden dan zijn echtgenote, aangezien het zijn vorige vrouwen niet goed was vergaan. Nee, madame, had hij tegen haar gezegd. Ik wil u naast mij op de troon. Ze had bewust geen enthousiasme getoond voor zijn aanzoek en bleef onverschillig voor zijn koninklijke attenties, indachtig het feit dat naarmate Hendrik ouder was geworden de hoofden sneller waren gevallen. Discretie was het enige pad naar een lang leven. Dus had ze zich gedwongen gezien om in een grootse ceremonie voor het oog van de wereld met Hendrik Tudor in het huwelijk te treden.

Nu liep de kwelling van vier huwelijksjaren ten einde.

Maar ze hield haar blijdschap voor zichzelf, haar gezicht een masker van bezorgdheid, haar ogen vervuld met wat alleen als liefde kon worden opgevat. Na twee eerdere echtgenoten op hun sterfbed te hebben verpleegd, was ze erin bedreven geraakt het hart van oudere mannen voor zich te winnen. Ze wist welke offers het van haar vroeg. Ze had het stinkende, zwerende been van de koning menigmaal op haar schoot gelegd om kompressen en balsems aan te brengen, zijn gemoed te kalmeren en de pijn te verzachten. Hij stond haar als enige toe dat te doen.

'Lieveling,' fluisterde de koning. 'Ik heb een laatste taak voor je.'

Ze gaf een knikje. 'De geringste wens van Uwe Majesteit is de wet van dit land.'

'Er is een geheim. Een geheim dat ik lange tijd heb bewaard. Mijn vader heeft het aan mij doorgegeven. Ik wil het overdragen aan Edward en vraag je die wens in te willigen.'

'Het zal mij een eer zijn alles te doen wat u vraagt.'

De ogen van de koning sloten zich en ze zag dat de hevige pijn terugkeerde. Zijn mond ging open en hij riep: 'Monniken. Monniken!'

De woorden klonken angstig.

Waren de spoken van geestelijken, veroordeeld tot de vlammen, zich aan het verdringen rond zijn bed, lachend om zijn stervende ziel? Hendrik had de kloosters verwoest. Hij had al hun rijkdom geconfisqueerd en hun inwoners genadeloos gestraft. Ruïnes en lijken, meer was er van hun oude pracht en praal niet overgebleven.

Hij leek zichzelf te hervinden en het visioen te verdrijven. ‘Toen mijn vader stierf, vertelde hij mij over een geheime plek. Een plek alleen bestemd voor Tudors. Ik heb die plaats gekoesterd en er mijn voordeel mee gedaan. Mijn zoon moet van het bestaan weten. Wil je het hem vertellen, mijn koningin?’

Ze stond versteld dat deze man, zo meedogenloos tijdens zijn leven, zo wantrouwig jegens alles en iedereen, haar nu, in zijn stervensuur, in vertrouwen nam. Ze vroeg zich af of dit weer een list was om haar in de val te lokken. Hij had dat een keer eerder geprobeerd, maanden geleden, toen ze hem te ver had gedreven op het gebied van religie. Stephen Gardiner, de bisschop van Winchester, had haar fout meteen aangegrepen en de koning verzocht een onderzoek in te stellen en haar te arresteren. Gelukkig kwam het complot haar ter ore en wist ze weer in de gratie van de koning te komen. Uiteindelijk was het Gardiner die van het hof werd verbannen.

‘Ik zou uiteraard alles doen wat u van mij verlangt,’ zei ze. ‘Maar waarom vertelt u het uw geliefde zoon en erfgenaam niet in eigen persoon?’

‘Hij mag mij zo niet zien. Ik heb geen van mijn kinderen toegestaan mij zo te aanschouwen. Alleen jou, lieveling. Beloof me dat je dit voor mij zult doen.’

Ze knikte opnieuw. ‘Daar hoeft u niet aan te twifelen.’

‘Goed. Luister.’

Cotton Malone wist dat het beter zou zijn te liegen, maar in het licht van zijn nieuwe samenwerking met zijn ex-vrouw besloot hij de waarheid te vertellen. Pam keek hem aan met een intensiteit die hij eerder op haar gezicht had gezien. Alleen stonden haar ogen ditmaal milder door een ongemakkelijk besef: Hij wist iets wat zij niet wist.

‘Wat heeft de dood van Hendrik VIII te maken met wat jullie twee jaar geleden is overkomen?’ vroeg ze hem.

Hij was begonnen haar het verhaal te vertellen, maar had er plots het zwijgen toe gedaan. Hij had al heel lang niet meer aan die uren in Londen gedacht. Ze hadden hem in meerdere opzichten de ogen geopend. Een vader-zoonervaring die alleen een ex-agent van het Amerikaanse ministerie van Justitie had kunnen overleven.

‘Een paar dagen geleden zaten Gary en ik naar het journaal te kijken,’ zei Pam. ‘Een Libische terrorist, die in de jaren tachtig dat vliegtuig boven Schotland opblies, was overleden aan kanker. Gary zei dat hij alles over hem wist.’

Hij had hetzelfde nieuwsitem gezien. Abdelbaset al-Megrahi was eindelijk bezweken. Al-Megrahi, een voormalig geheim agent, was in 1988 aangeklaagd wegens tweehonderdzeventigvoudige moord voor de bomaanslag op PanAm-vlucht 103 boven Lockerbie, Schotland. Het duurde tot januari 2001 voordat de drie Schotse rechters, die zitting hielden in een speciale rechtbank in Nederland, hem schuldig bevonden en tot levenslang veroordeelden.

‘Wat heeft Gary nog meer gezegd?’ wilde hij weten.

Afhankelijk van wat zijn nu zeventienjarige zoon had onthuld, hoefde hij er misschien niet veel meer aan toe te voegen.

Dat hoopte hij althans.

‘Alleen dat jullie tweeën in Londen met die terrorist te maken kregen.’

Dat was niet helemaal waar, maar hij was trots dat zijn zoon niet uit de school had geklapt. Elke goede geheim agent wist dat oren-open-en-mond-dicht altijd het beste werkt.

‘Het enige wat ik weet,’ ging ze verder, ‘is dat Gary hier twee jaar geleden met jou naar Kopenhagen is vertrokken voor Thanksgiving. En nu krijg ik te horen dat hij in Londen was. Daar hebben jullie geen van tweeën ooit een woord over gezegd.’

‘Je wist dat ik daar op de terugweg een tussenstop moest maken.’

‘Een tussenstop? Tuurlijk. Maar het was meer dan dat en dat weet je drommels goed.’

Ze waren inmiddels bijna vier jaar gescheiden. Daarvoor waren ze achttien jaar getrouwd geweest. Hij had zijn hele marinecarrière met Pam doorgebracht. Hij was advocaat geworden en bij Justitie begonnen toen ze nog samen waren, maar hij was zijn twaalfjarige loopbaan als geheim agent voor de Magellan Billet geëindigd als haar ex.

En de scheiding was niet in der minne geschikt.

Ze hadden het uiteindelijk bijgelegd.

Twee jaar geleden.

Net vóór alle gebeurtenissen in Londen.

Misschien moest hij haar gewoon alles vertellen.

Geen geheimen meer.

‘Weet je zeker dat je dit wilt horen?’

Ze zaten aan de keukentafel in het huis in Atlanta, waar Pam en Gary vóór de scheiding waren gaan wonen. Vlak nadat hun huwelijk was ontbonden, was hij uit Georgia vertrokken en naar Denemarken verhuisd, in de veronderstelling dat hij het verleden achter zich had gelaten.

Hoe naïef kon een mens zijn?

Wilde hij nog een keer doornemen wat er was gebeurd?

Niet echt.

Maar misschien zou het goed zijn voor hen allebei.

‘Oké, ik zal het je vertellen.’

DEEL EEN

Twée jaar geleden

1

Londen
Vrijdag 21 november
18.25 uur

Cotton Malone stapte naar het douaneloket op Heathrow Airport en overhandigde twee paspoorten: dat van zichzelf en dat van zijn zoon Gary. Tussen hem en de door glas omsloten balie stond echter een probleem.

De vijftienjarige Ian Dunne.

‘Deze jongen heeft geen paspoort,’ vertelde hij de beambte, waarna hij uitlegde wie hij was en wat hij hier deed. Na een kort telefoontje van de douanier kreeg Ian mondeling toestemming het land binnen te komen.

Hetgeen Malone niet verbaasde.

De Central Intelligence Agency wilde de jongen in Engeland, dus nam hij aan dat ze de nodige maatregelen hadden getroffen.

Hij was moe van de lange vlucht, hoewel hij een paar uur had weten te slapen. Zijn knie deed nog altijd zeer van de schop die Ian hem in Atlanta had verkocht, voor hij had geprobeerd van het vliegveld daar te vluchten. Gelukkig had zijn eigen vijftienjarige, Gary, snel gereageerd en de Schotse lastpak getackeld voordat hij uit de hal kon weggkomen.

Vriendendiensten.

Altijd narigheid.

Deze keer was het voor zijn vroegere baas, Stephanie Nelle, van de Magellan Billet.

Het is de CIA, had ze hem verteld. Langley had rechtstreeks contact opgenomen. Op de een of andere manier wisten ze dat Malone

in Georgia was en ze vroegen hem de jongen terug naar Londen te begeleiden, waar hij hem aan de Metropolitan Police moest overdragen. Daarna konden hij en Gary doorvliegen naar Kopenhagen. In ruil daarvoor hadden ze eersteklastickets gekregen voor de vlucht naar Denemarken.

Geen slechte deal. Die van hemzelf waren economy class.

Hij was vier dagen geleden naar Georgia gevlogen, en wel om twee redenen. De Orde der Advocaten van de staat Georgia verplichtte al haar leden om twaalf uur juridische bijscholing te volgen. Hoewel hij de marine en de Magellan Billet had verlaten, stond hij nog altijd ingeschreven als advocaat, wat betekende dat hij de jaarlijkse studiepunten moest halen. Vorig jaar had hij een goedgekeurd evenement in Brussel bijgewoond, een driedaagse bijeenkomst over intellectueel eigendomsrecht van multinationals. Dit jaar was hij naar Atlanta afgereisd voor een seminar over internationaal recht. Niet de opwindendste manier om twee dagen door te brengen, maar hij had te hard gebuffeld voor die juridische titel om zijn papieren zomaar te laten verlopen.

De tweede reden was persoonlijk van aard.

Gary had gevraagd of hij Thanksgiving bij hem mocht vieren. Het was vakantie en zijn ex-vrouw, Pam, vond een buitenlands tripje een goed idee. Hij had zich afgevraagd waarom ze zich zo gereserveerd opstelde en kwam daar vorige week achter toen Pam zijn boekhandel in Kopenhagen belde.

‘Gary is kwaad,’ zei ze. ‘Hij stelt een heleboel vragen.’

‘Vragen die je niet wilt beantwoorden?’

‘Vragen waar ik niet zo goed een antwoord op weet.’

Dat was nog zacht uitgedrukt. Een half jaar geleden had ze hem, tijdens een ander telefoongesprek van Atlanta naar Denemarken, geconfronteerd met een harde waarheid. Gary was niet zijn biologische zoon. De jongen was voortgekomen uit een verhouding van zo’n zestien jaar terug.

Nu had ze die waarheid aan Gary verteld, en zijn zoon was daar niet blij mee. Bij Malone was het nieuws als een mokerslag aangekomen. Hij kon zich amper voorstellen hoe dat voor Gary moest zijn.

‘We waren toen allebei geen lieverdjes, Cotton.’

Ze herinnerde hem graag aan dat feit, alsof hij soms was vergeten dat hun huwelijk blijkbaar was gestrand vanwege zijn slippertjes.

‘Gary wil weten wie zijn echte vader is.’

‘Hij is niet de enige.’

Ze had hem niets over de man verteld en weigerde op zijn vragen in te gaan.

‘Hij heeft hier niets mee te maken,’ zei ze. ‘Hij is voor ons allemaal een volslagen vreemde. Net zoals de vrouwen met wie jij een affaire had hier niets mee te maken hebben. Ik wil dat hoofdstuk afsluiten. Voorgoed.’

‘Waarom heb je het Gary verteld? We hadden afgesproken het samen te doen op een geschikt moment.’

‘Weet ik. Weet ik. Mijn fout. Maar ik moest wel.’

‘Waarom?’

Ze gaf hem geen antwoord. Maar hij kon de reden wel raden. Ze wilde graag alles onder controle houden. Maar dit kon ze niet naar haar hand zetten. Eigenlijk kon niemand dat.

‘Hij haat me,’ zei ze. ‘Ik zie het in zijn ogen.’

‘Je hebt het leven van die jongen op zijn kop gezet.’

‘Vandaag zei hij tegen me dat hij misschien bij jou wil komen wonen.’

‘Je weet dat ik hier nooit misbruik van zou maken,’ benadrukte hij.

‘Dat weet ik. Het is allemaal mijn eigen schuld. Hij is zo boos. Misschien kan een week met jou hem een beetje tot bedaren brengen.’

Hij had bij zichzelf ontdekt dat hij geen greintje minder van Gary hield omdat de jongen geen Malone-*genen* met zich meedroeg. Maar hij zou tegen zichzelf liegen als hij zou zeggen dat het hem niets deed. Er waren zes maanden verstreken en de waarheid deed nog steeds pijn. Waarom? Hij wist het niet zeker. Toen hij bij de marine zat, was hij Pam ontrouw geweest. Hij was jong en onbezonnen en werd betrapt. Maar nu wist hij dat ze zelf een verhouding had gehad. Iets waar ze indertijd nooit over had gesproken. Zou ze ook vreemd zijn gegaan als hij het niet had gedaan?

Dat betwijfelde hij. Het lag niet in haar aard.

Dus had hij evengoed schuld aan de huidige toestand.

Hij en Pam waren al ruim een jaar gescheiden, maar ze hadden zich pas in oktober met elkaar verzoend. Het hele gebeuren rond-

om de bibliotheek van Alexandrië had hun onderlinge band voor-
goed veranderd.

Ten goede.

En nu dit.

De ene jongen onder zijn hoede was kwaad en in de war.

De andere leek een delinquent te zijn.

Stephanie had hem het een en ander verteld. Ian Dunne was ge-
boren in Schotland. Vader onbekend. Zijn moeder liet hem al vroeg
in de steek. Hij werd naar een tante in Londen gestuurd en zwierf
haar woning in en uit, tot hij uiteindelijk wegliep. Hij had een straf-
blad: kruimeldiefstal, het betreden van verboden terrein, het zich
verdacht ophouden op straat. De CIA was in hem geïnteresseerd om-
dat, een maand eerder, een van hun mensen in de Londense Under-
ground voor een metrotrein was geduwd of gesprongen. Dunne was
daarbij aanwezig, op station Oxford Circus. Volgens getuigen zou hij
zelfs iets van de dode man hebben gestolen. Dus wilden ze een har-
tig woordje met hem spreken.

Dat voorspelde weinig goeds, maar het waren zijn zaken niet.

Over een paar minuten zou hij Stephanie Nelle zijn vrienden-
dienst hebben bewezen, en dan konden hij en Gary op hun aanslui-
tende vlucht naar Kopenhagen stappen en een week lang genieten,
mits zijn zoon hem niet bestookte met ongemakkelijke vragen waar-
op hij een antwoord wilde. De enige kink in de kabel was dat de
vlucht naar Denemarken niet vanaf Heathrow maar vanaf Gatwick
vertrok, de andere grote luchthaven van Londen, op een uur rijden
naar het zuiden. Al was dat geen probleem, want hun toestel vertrok
pas over een paar uur. Hij moest alleen wat dollars omwisselen in
ponden en een taxi huren.

Ze lieten de douane achter zich en haalden hun bagage op.

Zowel hij als Gary was licht bepakt.

‘Gaaf de politie mij meenemen?’ vroeg Ian.

‘Daar ziet het wel naar uit.’

‘Wat gaat er met hem gebeuren?’ vroeg Gary.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Moeilijk te zeggen.’

En dat was het ook. Vooral als de CIA erbij betrokken was.

Hij hief zijn tas op zijn schouder en voerde beide jongens mee, de
bagagehal uit.

‘Mag ik mijn spullen?’ vroeg Ian.

Toen Ian Dunne in Atlanta aan hem was overgedragen, had hij een plastic tas gekregen, met daarin een Zwitsers zakmes met allerlei soorten gereedschap, een tinnen halsketting met een religieuze penning, een busje traangas op zakformaat, een zilverkleurige schaar, en twee pockets zonder omslag.

Ivanhoe en Le Morte d’Arthur.

Hun bruine randen vertoonden waterschade en de boekbanden waren dooraderd met dikke witte kreukels. Het waren allebei ruim dertig jaar oude drukken. Op het titelblad stond ANY OLD BOOKS gestempeld, inclusief een adres op Piccadilly Circus, Londen. Hij voorzag zijn eigen voorraad met eenzelfde merkteken, maar het zijne luidde simpelweg COTTON MALONE, BOEKVERKOPER, HØJBRO PLADS, KOPENHAGEN. De artikelen in de plastic tas behoorden allemaal toe aan Ian en waren door de douane in beslag genomen toen ze hem op Miami International Airport hadden aangehouden, nadat hij had geprobeerd het land illegaal binnen te komen.

‘Dat is aan de politie,’ zei hij. ‘Ik heb orders gekregen om jou en de tas aan hen over te dragen.’

Hij had alle spullen in zijn reistas gestopt, waar ze zouden blijven tot de politie zich over de knaap zou ontfermen. Hij verwachtte eigenlijk dat Ian de benen zou nemen, dus bleef hij op zijn hoede. Voor hem ontwaarde hij twee mannen, allebei in een donker pak, die hun richting op kwamen lopen. De man aan de rechterkant, kort en gedrongen met kastanjebruin haar, stelde zichzelf voor als inspecteur Norse.

Malone schudde hem de hand.

‘Dit is inspecteur Devene. Wij zijn van de Metropolitan Police. We hoorden dat u de jongen zou vergezellen. We zijn hier om u een lift naar Gatwick te geven en jonheer Dunne uit handen te nemen.’

‘Alvast bedankt voor de lift. Ik had niet veel zin in een dure taxi.’

‘Het minste wat we kunnen doen. Onze auto staat pal voor de uitgang. Werken bij de politie heeft zo zijn voordelen. We mogen parkeren waar we willen.’

De man grijnsde naar Malone.

Ze begaven zich naar de uitgang.

Malone merkte op dat inspecteur Devene achter Ian bleef lopen. Slim bekeken, dacht hij.

‘Hebben jullie geregeld dat hij zonder paspoort het land in mocht?’ Norse knikte. ‘Wij en een aantal anderen met wie we samenwerken. Zoals u waarschijnlijk weet.’

En of hij dat wist.

Ze stapten vanuit het luchthavengebouw de frisse avondlucht in. Een dicht wolkendek kleurde de hemel in een sombergrijze tint. Langs de stoeprand stond een vierdeurs Mercedes geparkeerd. Norse opende het achterportier en gebaarde Gary als eerste in te stappen, gevolgd door Ian en Malone. De inspecteur wachtte buiten tot ze allemaal op de achterbank zaten, waarna hij het portier dichtdeed. Norse nam plaats op de voorste passagierstoel, terwijl Devene achter het stuur klom. Ze reden snel weg van Heathrow en vonden de afslag naar de M4. Malone kende de route. Londen was vertrouwd terrein. Jaren geleden had hij voor geheime missies een tijdlang in Engeland doorgebracht. Hij was hier ook een jaar gedetacheerd geweest door de marine.

Het verkeer werd geleidelijk aan drukker, naarmate ze verder oostwaarts naar de stad reden.

‘Is het goed als we nog één stop maken voordat we naar Gatwick rijden?’ vroeg Norse hem.

‘Geen probleem. We hebben genoeg tijd voordat het vliegtuig vertrekt. Dat is wel het minste wat we kunnen doen voor een gratis lift.’

Malone keek naar Ian en zag dat de jongen uit het raam staaarde. Hij kon niet anders dan zich afvragen wat er met hem zou gebeuren. Stephanie had geen rooskleurig beeld geschetst. Een straatkind, geen familie, moederziel alleen. In tegenstelling tot Gary, die donker haar had en een bruine teint, was Ian blondharig en licht van huid. Hij leek ondanks alles een goed joch te zijn. Het had hem gewoon niet meegezeten. Maar hij was tenminste nog jong en had een heel leven voor zich, en dat bood kansen en mogelijkheden. Hij vormde zo’n groot contrast met Gary, die een meer alledaags en beschermd leven leidde. Stel dat Gary in zijn eentje op straat moest zien te overleven – dat was een hartverscheurende gedachte.

Er blies warme lucht in het interieur van de Mercedes, en de motor gonsde terwijl ze door het verkeer sukkelden.

De jetlag zorgde ervoor dat Malone zijn ogen niet kon openhouden.

Toen hij wakker werd, keek hij op zijn horloge en het besef drong door dat hij een kwartier van de wereld was geweest. Hij dwong zichzelf alert te blijven. Gary en Ian zaten nog altijd stil op de bank. De hemel was nog donkerder geworden. Een storm naderde de metro-pool. Hij bestudeerde het interieur van de auto en nu pas viel hem het ontbreken van radio- of communicatieapparatuur op. Bovendien waren de vloermatten smetteloos schoon en verkeerde de bekleding in onberispelijke staat. Vergeleken met alle andere politieauto's waarin hij had meegereden, was dat zonder meer ongebruikelijk te noemen.

Toen nam hij Norse beter in zich op.

Het bruine kapsel van de man reikte tot net onder zijn oren. Geen ruw haar, maar wel dik. Hij was gladgeschoren en leed aan enig overgewicht. Hij ging toepasselijk gekleed, in een pak met stropdas, maar de linkeroorlel trok Malones aandacht. Er bungelde dan wel geen ringetje aan, maar het gaatje in de oorlel was duidelijk zichtbaar.

‘Ik zat te denken, inspecteur. Zou ik uw legimitatie mogen zien? Ik had het eigenlijk op het vliegveld moeten vragen.’

Norse gaf geen antwoord. De vraag wekte Ians belangstelling en hij keek nieuwsgierig naar Malone.

‘Hebt u me niet gehoord, Norse? Ik zou graag willen dat u zich legitimeert.’

‘Geniet gewoon van de rit, Malone.’

De bruuske toon stond hem niet aan, dus pakte hij de rugsteun voor hem en trok zichzelf naar de stoel toe, met de bedoeling zijn punt duidelijker te maken.

Hij werd begroet door de loop van een pistool dat om de hoofdsteun verscheen.

‘Legitimatatie genoeg?’ vroeg Norse.

‘Eigenlijk hoopte ik op een ID-kaart met foto.’ Hij gebaarde naar het wapen. ‘Sinds wanneer heeft de Londense politie een Glock als dienstwapen?’

Geen antwoord.

‘Wie ben je?’

Het pistool zwaaide naar Ian. ‘Zijn bewaker.’

Ian boog zich voor Gary langs om de verchromde handgreep op en neer te wrikken, maar het portier weigerde open te gaan.

‘Geweldige uitvinding, die kindersloten,’ zei Norse. ‘Dan kunnen de kleintjes niet ongemerkt naar buiten glippen.’

‘Wil je mij vertellen wat er aan de hand is, knul?’ vroeg Malone aan Ian.

De jongen zweeg.

‘Deze heren lijken een hoop moeite te hebben gedaan om kennis met je te maken.’

‘Ontspan, Malone,’ zei Norse. ‘Dit gaat jou niets aan.’

Hij leunde achterover op de zitting. ‘Daar zijn we het dan over eens.’

Maar zijn zoon zat ook in het voertuig.

Norse hield zijn hoofd naar achteren gewend, zijn blik en wapen strak op Malone gericht.

De Mercedes reed verder door de avondspits.

Hij nam alles wat buiten langswervelde in zich op, terwijl hij zich de geografie van Noord-Londen zo goed mogelijk voor de geest haalde. Hij wist dat de brug die ze zojuist waren overgestoken over Regent’s Canal voerde, een smalle watergang die een kronkelend pad beschreef door de stad om uiteindelijk in de Theems uit te monden. Statige bomen verhieven zich langs de vierbaans boulevard. Het was druk op de weg. Hij ving een glimp op van Lord’s Cricket Ground, het beroemde cricketstadion. Hij realiseerde zich dat het fictieve adres van Sherlock Holmes, 221b in Baker Street, een paar straten verder lag. Little Venice was hier vlakbij.

Ze staken het kanaal opnieuw over en hij keek omlaag naar de fleurig beschilderde woonboten die de waterweg bespikkelden. Hier en daar zag hij barkassen, niet hoger dan drie meter, ontworpen om onder de krappe bruggen door te kunnen. Langs de boulevard stonden rijen en rijen Georgiaanse huizen en appartementen, half verscholen achter bomen zonder bladeren.

Devene sloeg een zijstraatje in. Aan weerszijden kwamen meer huizen voorbij. Het had wel iets weg van Atlanta, waar ooit zijn eigen huis had gestaan. Na nog eens drie afslagen reden ze een binnenplaats op, aan drie zijden omsloten door hoge heggen. De Mercedes stopte voor een autostalling achter de huizenrij, opgetrokken uit pastelkleurige stenen.

Norse verliet de wagen. Ook Devene klom eruit.